

En begravelse

*Til et billede af J. Th. Lundbye,
teksten af Per-Olof Johansson, frit
efter P. L. Møller, i Tidsskriftet
Gæa 1845, p. 350-51*

De direkthed, som præger P.L.Møllers
prosa i debat med Søren Kierkegaard, fik
han ikke med over i sine digte. Så min
version er et forsøg på engang at rive digtet
løs af fortidens digtkonvention og
fastholde det i dets egen tid, dog med nogle
versfriheder, som vel ingen dengang ville
tage sig.

De gik hjem alene, uden at mæle et ord
Op ad den møgbeskidte trappe i baghuset, hvor de bor

Næste dag i skolen er der kun skæld ud
Men hun havde jo ikke kunne læse for gråd, ved gud

Hun havde tygget på en sølle skorpe, så ikke det hun læste
Far tømte en flaske ovre fra kroen og blæste - på alt

Han havde selv måtte velsigne de tre skovfulde jord
Ingen var mødt med et trøstende ord.

Drengen kom til at hvile sammen med mor
Hedder det, i samme kolde seng så uendelig stor

Far på billedet i sin tyndslidte frakke, en dag med tåge
Med kisten under armen, ind ad kirkegårdens låge

Et stykke tøj om kisten og op om halsen afhjælper vægten
Af kisten, så er han klædt på til begravelsesakten

Lille grædende pige klynger sig til hans frie hånd
Det fedtede tjavsede hår har ikke set kam eller bånd

Hendes kind er bleg, indfalden af sorg og elendig kost
I træsko, grå grå kjole og hænder røde af frost

Far går med store hurtige skridt
Hun kæmper for at følge med, tørrer kinden tit

De er hele følget på vejen, ingen fjern eller nær
Vil kendes ved den fattige mand og hans barn, du ser
På billedet af Lundbye, som selv så dem der.

En jordefærd

P.L.Møller i Gæa 1845, til et billede af J.Th. Lundbye.

En mand i tyndslidt frakke: en luft af tåge fuld –
En kiste under armen, lidt flor om hattens puld...

Et klæde om hals og skulder til stød for den trætte arm,
Det er den hele sørgestads, uden sang og klokkelarm.

Fast til hans hånd slig slyngende, ved siden af ham går
En lille grædende pige, med blonde, uredte hår,

Med kinden bleg, indfalden af kummer og dårlig kost,
Med træske, gråsprængt kjole og hænder røde af frost..

Faderen iler fremad, med store hastige trin,
Hun løber så godt hun kan og tørrer så tit sin kind.

Det var det hele følge, de frænder fjernt og nær
Kende jo ej den fattige mand, som vandrer her.

Moder er alt derude, nu skal hendes lille dreng
Hvile ved hendes side i den mørke, kolde seng.

Ingen slog sand på kisten, og graven blev klappet til;
Ikke en sjæl i verden de levende trøste vil.

De vandred hjem alene – de mæled ej et ord, -
Op ad den smudsige trappe til bagsalen, hvor de bor.

Faderen tømmer en flaske, som står i en skummel krog.
Den lille tygger en skorpe og tager sin lærebog.

Næste dag i skolen så mange skænd hun får.
Hun kunne jo ikke læse et ord for gråd i går.

En Jordeferd.

En Mand i tyndslidt Frakke; en Luft af Taage fuld —
En Kiste under Armen, lidt Flor om Hattens Pul...

Et Klæde om Hals og Skulder til Stød for den trætte Arm,
Det er den hele Sørgestads, uden Sang og Klokkelarm.

Fast til hans Haand sig klyngende, ved Siden af ham gaaer
En lille grædende Pige, med blonde uredte Haar,

Med Kinden bleg, indfalden af Kummer og daarlig Kost,
Med Træsko, graasprængt Skole og Hænder røde af Frost.

Faderen iler fremad, med store, hastige Trin,
Hun løber saa godt hun kan, og tørrer saa tidt sin Kind.

Det var det hele Følge, de Frænder fjernt og nær
Kjende jo ei den fattige Mand, som vandrer her.

Moder er alt derude, nu skal hendes lille Dreng
Svile ved hendes Side i den mørke, kolde Seng.

Ingen slog Sand paa Kisten, og Graven blev klappet til;
Ikke en Sjæl i Verden de Levende trøste vil.

De vandred hjem alene, — de mæled ei et Ord, —
Op ad den smudsige Trappe til Bagsalen, hvor de boer.

Faderen tømmer en Flaske, som staaer i en skummel Krog.
Den Lille thgger en Skorpe og tager sin Lærebog.

Næste Dag i Skolen saa mange Skjænd hun faaer.
Hun kunde jo ikke læse et Ord for Graad igaar.

Tidsskriftet Gæa 1845

Digt af P.L.Møller
til tegning af J.Th.Lundbye, omsat til
xylografi af Kittendorf jun.